

Zburând cu vântul

Cu două zile înainte să împlinesc șaisprezece ani, m-am trezit atât de devreme, încât am găsit-o pe servitoare dormind pe podea, la capul patului meu. Ar fi trebuit să o cert pe Salcie, însă nu am făcut-o, pentru că doream câteva momente de singurătate să îmi savurez emoția. Începând din seara aceasta, aveam să particip la o reprezentăție a *Pavilionului Bujorilor*, care se ținea în grădina noastră. Iubeam acea poveste și colecționasem unsprezece dintre cele treisprezece versiuni tipărite care apăruseră. Îmi plăcea să stau în pat și să citesc despre domnișoara Liniang și iubitorul ei din vis, despre aventurile lor și despre triumful lor final. Însă, timp de trei nopți, culminând cu Șapte Dublu – a șaptea zi a celei de-a șaptea luni, ziua Festivalului îndrăgostiților și ziua mea – aveam să văd și povestea jucată, ceea ce, în mod obișnuit, le era interzis fetelor și femeilor. Tatăl meu invitase și alte familii la aceste festivități. Vom avea concursuri și banchete. Va fi minunat!

Salcie s-a ridicat în capul oaselor și s-a frecat la ochi. Când m-a văzut privind-o, a sărit în picioare să mă salute. Am simțit un nou fior de nerăbdare, astfel că am fost foarte atentă când Salcie m-a îmbăiat, m-a ajutat să mă îmbrac cu un veșmânt de mătase purpurie și m-a pieptănat. Doream să arăt perfect, doream să mă port perfect.

O fată de aproape șaisprezece ani știe cât de frumoasă e, iar când m-am uitat în oglindă, am simțit asta mai mult decât oricând. Părul meu era negru și mătăsos, iar când Salcie l-a pieptănat, am simțit atingerea ei din vârful capului până pe spate. Ochii mei aveau forma frunzelor de bambus; sprâncenele mele erau ca liniiile fine trasate de pensula unui caligraf. Obrajii mei străluceau în nuanță roz a petalei de

bujor. Tatăl și mama mea spuneau mereu cât de firesc era să am acea trăsătură, pentru că numele meu era Floare-de-Bujor. Mă străduiam, aşa cum doar o fată Tânără poate, să trăiesc pe măsura delicateței numelui meu. Buzele mele erau cărnoase și moi. Talia mea era îngustă, iar sănii erau pregătiți pentru atingerea unui soț. Nu aș spune că eram vanitoasă, ci doar o fată de cincisprezece ani ca oricare alta. Eram sigură de frumusețea mea, însă aveam suficientă înțelepciune încât să-mi dau seama că era trecătoare.

Părinții mei mă adorau și mi-au asigurat o educație foarte bună. Duceam o viață rafinată și prețioasă, trebuia doar să aranjez flori, să arăt bine și să cânt pentru plăcerea părinților mei. Eram atât de privilegiată, încât chiar și servitoarea mea avea picioarele legate¹. Când eram mică, credeam că toate adunările pe care le organizam și toate bunătățile pe care le mâncam în ziua de Șapte Dublu erau o sărbătoare în cinstea mea. Nimeni nu m-a corectat, pentru că eram foarte iubită și foarte, foarte răsfățată. Am tras aer în piept, apoi i-am dat drumul încet; eram fericită. Aceea avea să fie ultima mea zi de naștere petrecută acasă, înainte de a mă căsători; și aveam de gând să mă bucur de fiecare clipă.

Am părăsit camera mea din Aripa Fetelor Nemăritate și m-am îndreptat către sala strămoșilor să-i aduc ofrande bunicii. Petrecusem atât de mult timp să mă pregătesc, încât acum am făcut doar o revizuire scurtă. Nu doream să întârzii la micul dejun. Mergeam căt de repede puteam, însă când mi-am văzut părinții stând unul lângă altul într-un pavilion ce dădea spre grădină, am încetinit. Dacă mama întârzia, atunci puteam la fel de bine să întârzii și eu.

– Fetele nemăritate nu trebuie să fie văzute în public, am auzit-o pe mama. Sunt îngrijorată chiar și pentru cununatele mele. Știi că nu susțin expedițiile private. Acum să aduci străini pentru acest spectacol...

¹ Legarea picioarelor – practică folosită între secolul X și începutul secolului XX în China, în care fetițelor li se legau picioarele strâns în bandaje, pentru a le micșora cât mai mult, prin fracturare repetată. (n.tr.)

Vocea i s-a stins. Ar fi trebuit să mă grăbesc, însă acel spectacol însemna atât de mult pentru mine, încât am rămas acolo, ascunsă vederii în spatele vițelor răsucite de glicină.

– Aici nu e niciun *public*, a răspuns tata. Nu o să fie o adunare deschisă în care femeile se fac de ocară stând printre bărbați. Veți rămâne ascunse după paravane.

– Însă pe domeniul nostru vor fi bărbați din exterior. Vor putea vedea şoşetele și pantofii noştri pe sub paravane. Ne vor putea mirosi părul și pudra. Și, dintre toate lucrările, ai ales tocmai o poveste de dragoste, atât de nepotrivită pentru urechile unei fete nemăritate!

Mama era de modă veche în ceea ce privește credințele și comportamentul ei. În haosul social de după Dezastru, când dinastia Ming a căzut, iar invadatorii manciurieni au preluat puterea, multe femei din rândurile elitei și-au părăsit casele ca să călătorească pe canale în bărci frumoase, să scrie despre ceea ce vedea și să-și publice observațiile. Mama se împotrivese unor astfel de acțiuni. Era o loialistă, încă fidelă împăratului Ming înălțat, însă era excesiv de tradiționalistă din multe alte puncte de vedere. Când femeile din Yangzi au reinterpretat Cele Patru Virtuți – cinstea, cuviința, vorbirea și munca – mama mi-a spus tot timpul să nu cumva să uit înțelesul și intenția lor inițială. „ține-ți mereu gura, mă sfătuia ea. Iar dacă trebuie să vorbești, așteaptă până apare momentul potrivit. Să nu jignești pe nimeni“.

Mama era de multe ori foarte atentă la astfel de lucruri, pentru că era condusă de *qing*: sentiment, pasiune și dragoste. Aceste forțe ţin universul laolaltă și izvorăsc din inimă, sălașul conștiinței. Pe de altă parte, tatăl meu era condus de *li* – rațiunea rece și emoțiile stăpâname – astfel că a râs indiferent la grijile pe care sosirea străinilor i le pricinuia mamei.

– Nu te plângi când vin în vizită membrii clubului meu de poezie.

– Însă fiica și nepoatele mele nu sunt în grădină când se află și ei aici! Nu apare vreo ocazie să se petreacă ceva necuvenit. Și celelalte familii pe care le-ai invitat?

– Știi de ce le-am invitat, a șuierat el, aproape la limita răbdării. Comisarul Tan este foarte important pentru mine acum. Nu te mai certă cu mine despre asta!

Nu le vedeam chipul, însă mi-am imaginat cum mama pălește în fața asprimii lui neașteptate; nu a mai vorbit.

Mama administra sanctuarul nostru interior și mereu avea la ea chei de metal bătut în formă de pește, ascunse între faldurile fustelor, în caz că trebuia să încui o ușă ca să o pedepsească pe vreo concubină, să pună la păstrare baloturile de mătase care soseau de la una dintre fabricile noastre sau să protejeze cămara, atelierul de țesut perdele sau încăperea în care se amanetau obiectele servitorilor când aceștia aveau nevoie de bani în plus. Faptul că niciodată nu folosise nejustificat o cheie îi câștigase respectul și recunoștința celor care locuiau în aripa femeilor; însă, când era supărătă, ca acum, le învârtea nervos pe degete.

Accesul de mânie al tatei a fost imediat înlocuit de un ton împăciuitor, pe care îl folosea de multe ori cu mama.

– Nimeni nu le va vedea pe fiica și pe nepoatele noastre. Totul va fi păstrat în limitele bunei-cuvînțe. E o ocazie specială. Trebuie să măsor cu diplomație. Dacă ne deschidem ușile acum, alte uși se vor deschide și pentru noi curând.

– Atunci fă ceea ce crezi că e mai bine pentru familie, a încuviințat mama.

Am profitat de acel moment ca să trec în grabă pe lângă pavilion. Nu înțelesesem tot ce vorbiseră, însă nu prea îmi păsa. Tot ce conta era că piesa încă avea să fie jucată în grădina noastră, iar eu și verișoarele mele aveam să fim primele fete din Hangzhou care o vedea. Bineînțeles, noi nu puteam sta alături de bărbați. Aveam să rămânem în spatele paravanelor pentru ca nimeni să nu ne vadă, după cum spusese tatăl meu.

Când a intrat în Pavilionul Primăverii pentru micul dejun, mama își recăpătase calmul caracteristic.

– Nu e o dovedă de bună-creștere pentru o fată să mănânce prea repede, ne-a sfătuit ea pe mine și pe verișoarele mele, în timp ce trecea pe lângă masa noastră. Când vă veți muta în casele soților voștri,

soacrele cu siguranță nu vor dori să vă vadă mâncând ca un pește flămînd într-un heleșteu, cu gura deschisă lacom. Trebuie să fim gata când ne sosesc oaspeții.

Așa că am mâncat cât de repede ne permitea aparența de tinere domnișoare cuviincioase.

Imediat după ce servitorii au strâns masa, m-am dus lângă mama.

– Pot să merg la poarta principală? am întrebat eu, sperând să îi pot întâmpina pe musafiri.

– Da, în ziua nunții tale, a răspuns ea, zâmbind afectuos, aşa cum făcea de fiecare dată când puneam o întrebare prostescă.

Am așteptat răbdătoare, știind că acum palanchisele erau purtate pe poarta cea mare în Sala Șederii, unde oaspeții noștri puteau să bea ceai înaînțe să intre în zona principală a complexului. De acolo, bărbații mergeau în Sala Eleganței Abundente, unde erau întâmpinați de tatăl meu. Femeile veneau în aripa noastră, în partea din spate a complexului, protejate de privirile bărbaților.

Auzeam vocea cadențată a femeilor care se apropiau. Când au sosit cele două surori ale mamei împreună cu fiicele lor, mi-am amintit că trebuie să fiu modestă la înfățișare, comportament și mișcări. Apoi au ajuns două dintre surorile mătușilor mele, urmate de soțile prietenilor tatălui meu. Cele mai importante erau doamna Tan, soția bărbatului de care pomenise tata în cearta lui cu mama. (Manciurienii îl numiseră de curând pe soțul ei într-un post important, acela de Comisar al Ritu- alurilor Imperiale). Ea era înaltă și foarte slabă. Fiica ei mai mică, Tan Ze, privea nerăbdătoare în jur. M-am simțit cuprinsă de un val de invadie. Eu nu ieșisem niciodată în afara reședinței familiei Chen. Oare comisarul Tan își lăsa des fiica să treacă prin poarta principală a familiei lor?

Sărutări. Îmbrățișări. Schimburi de cadouri: smochine proaspete, vase de vin din orez și ceai din flori de iasomie. Apoi le-am condus pe femei și pe fiicele lor în camerele care le erau destinate. Despachetatul. Schimbătul costumelor de călătorie cu vesminte curate. și mai multe sărutări. și mai multe îmbrățișări. Câteva lacrimi și multe râsete. Apoi ne-am mutat în Sala Lotusului în Floare, locul principal de adunare al

femeilor din casa noastră, cu tavan înalt, în formă de coadă de pește, susținut de stâlpi rotunzi pictați în negru. Ferestrele și ușile sculptate dădeau către o grădină privată într-o parte și către un bazin cu lotuși în cealaltă parte. Pe un altar din centrul încăperii se aflau un paravan mic și un vas. Când erau pronunțate împreună, cuvintele *paravan* și *vas* sunau precum cuvântul *siguranță*¹, iar noi, fetele și femeile, ne simțeam în siguranță, în această sală, pe măsură ce ne aşezam pe locurile noastre.

După ce ne-am aşezat – picioarele mele legate abia pluteau pe suprafața rece a podelei de piatră – am privit în jur în încăpere. Eram încântată că mă îngrijisem atât de mult de aspectul meu exterior, pentru că celealte femei și fete erau îmbrăcate în mătasea lor cea mai fină, brodată cu flori de sezon. Când m-am comparat cu celealte, am fost nevoită să recunosc că verișoara mea Lotus arăta minunat, ca întotdeauna. Toate străluceam așteptând nerăbdătoare festivitățile care urmău să înceapă în casa noastră. Chiar și Mătură, verișoara mea cea dolofană, era mai plăcută ca de obicei.

Servitoarele au adus dulciuri, iar mama a anunțat un concurs de brodat, prima dintre mai multe activități pe care le planuise pentru aceste trei zile. Ne-am întins broderiile pe masă, iar mama le-a examinat, căutând cele mai complicate modele și cele mai îscusite cusături. Când a ajuns și la a mea, și-a spus sincer părerea.

– Priceperea fiicei mele la lucru manual e din ce în ce mai mare. Vedeți cum a încercat să brodeze crizantemele? A făcut o pauză. Sunt crizanteme, nu-i așa?

Am dat din cap în semn că da.

– Bravo, te-ai descurcat bine.

M-a sărutat ușor pe frunte, însă toată lumea a putut observa că nu am câștigat concursul de broderie, în ziua aceea, nici în altele.

După-amiaza târziu, între ceai, întreceri și așteptarea nerăbdătoare a serii, eram toate agitate. Privirea mamei a înconjurat încăperea, cercetându-le pe fetițele care se legănau, ochii pătrunzători ai mamelor

lor, piciorul neastămpărat al celei de-a Patra Mătuși și pe Mătură cea durdulie care trăgea insistent de gulerul prea strâmt. Când ochii mamei s-au oprit și asupra mea, stăteam aproape nemîșcată, cu mâinile în poală, însă în sinea mea îmi doream să sar, să dau din mâini și să-mi strig euforia.

Mama și-a dres glasul. Căteva femei au privit către ea, însă în restul încăperii agitația nu dădea semne să se potolească. Si-a dres din nou glasul, a bătut cu unghia în masă și a început să vorbească pe un ton foarte melodios.

– Într-o zi, cele șapte fiice ale Zeului Bucătariei se scăldau într-un heleșteu, când au fost găsite de un păstor și de bivolul său.

Recunoscând începutul poveștii preferate a fetelor și femeilor, s-a lăsat linistea. Eu i-am făcut un semn mamei, ca o recunoaștere a inginozoității de care dăduse dovedă folosind acea poveste ca să ne destindă. Iar noi am ascultat cum păstorul cel nerușinat îi fura hainele celei mai frumoase fiice, Fecioara-țesătoare, lăsând-o să sufere goală în heleșteu.

– Când răcoarea nopții s-a lăsat peste pădure, a spus mama, ea nu a avut de ales decât să meargă rușinată de goliciunea ei până la casa păstorului să-și ceară hainele. Fecioara-țesătoare știa că-și putea salva reputația într-un singur fel. S-a hotărât să îl ia de soț pe păstor. Ce credeți că s-a întâmplat mai departe?

– S-au îndrăgostit unul de celălalt, a răspuns Tan Ze, fiica doamnei Tan, cu o voce ascuțită.

Aceasta era o parte neprevăzută a poveștii, pentru că nimeni nu se aștepta ca o nemuritoare să iubească un om obișnuit, mai ales că, în lumea muritorilor, soții și soțile din căsătoriile de conveniență nu ajungeau să se îndrăgostească.

– Au avut mulți copii, a continuat Ze. Au fost fericiți.

– Până când? a întrebat mama, căutând răspuns din partea altrei fete.

– Până când zeii și zeițele au început să se îngrijoreze, a răspuns Ze din nou, ignorând dorința evidentă a mamei mele. Le era dor de fata care le țesea mătasea pentru haine și o doreau înapoi.

¹ În pronunția chineză (n.tr.)

Mama s-a încruntat. Această Tan Ze întrecuse măsura! Cred că avea în jur de nouă ani. I-am privit picioarele, amintindu-mi că astăzi mersese fără ajutor. De doi ani avea picioarele legate. Poate că entuziasmul ei se datora faptului că putea să meargă din nou. Însă manierele ei!

– Continuați, a spus Ze. Spuneți-ne mai multe!

Mama a tresărit, apoi a continuat ca și când n-ar fi avut loc încă o încărcare a celor Patru Virtuți.

– Regina Cerurilor i-a readus pe Fecioara-țesătoare și pe păstor în înălțimile celeste, apoi a luat o agrafă și a desenat Calea Lactee să îi despartă. Astfel, Fecioara-țesătoare nu mai era distrasă de la lucrul ei, iar Regina Cerurilor avea din nou haine frumoase.

În ziua de Șapte Dublu, zeița le-a lăsat pe toate coțofenele de pe pământ să formeze un pod ceresc cu aripile lor, pentru ca să se întâlnescă cei doi iubiți. Timp de trei nopți de acum, dacă voi, fetelor, sunteți treze între miezul nopții și răsărit și vă aflați sub viața-de-vie când luna e în pătrar, îi veți auzi pe iubiți plângând că se despart.

Era un gând romantic – și ne învăluia în sentimente calde – însă niciuna dintre noi nu avea cum să fie singură sub viața-de-vie în acea oră din noapte, chiar dacă eram în siguranță acestui complex. Și, cel puțin pe mine, nu prea m-a ajutat să-mi domolesc frenzia pentru Pavilionul Bujorilor. Cât mai trebuia să aştept?

Când a venit vremea cinei în Pavilionul Primăverii, femeile s-au adunat în grupuri mici – surori cu surori, verișoare cu verișoare – însă doamna Tan și fiica ei erau străine aici. Ze s-a așezat lângă mine la masa fetelor nemăritate, ca și când ar fi urmat să se căsătorească în curând și nu era doar o fetiță. Știam că mama va fi fericită dacă îi acordam atenție ospitelui nostru, însă mi-a părut rău că am făcut-o.

– Tatăl meu îmi poate cumpăra orice doresc, se făli Ze, spunându-ne mie și celoralte care o puteau auzi că familia ei era mai bogată decât clanul Chen.

Abia ne terminaseră masa, când de afară s-a auzit sunetul de tobe și talgere care ne chema în grădină. Aș fi dorit să dau dovadă de rafinament și să părăsesc încăperea încet, însă am ajuns prima la ușă.

Vedeam felinarele licărind în timp ce mergeam pe corridorul dinspre Pavilionul Primăverii, de-a lungul bazinului central, pe lângă Pavilionul Mereu Plăcut. Am trecut prin porțile lunii, care deschideau priveliști către pâlcurile de bambus, orhideele și ramurile tunse cu meșteșug de pe cealaltă parte. Pe măsură ce muzica se auzea mai tare, m-am străduit să încetinesc. Trebuia să înaitez cu grija, conștient că în acea seară acolo erau prezenți și bărbați care nu făceau parte din familia noastră. Dacă vreunul dintre ei m-ar fi zărit, atunci eu aș fi fost cea invinsă și stigmatizată. Însă era nevoie de mult mai multă stăpânire de sine decât mi-aș fi închipuit să fiu și atentă și nici să nu mă grăbesc. Spectacolul începea în curând, iar eu voiam să mă bucur de fiecare secundă din el.

Am ajuns la zona care fusese pregătită pentru femei și m-am așezat pe o pernă lângă unul dintre pliurile paravanului, ca să văd prin crăpătură. Nu vedeam mare lucru din spectacol, însă era mai mult decât sperasem. Celealte femei și fete au sosit și ele și s-au așezat pe perne. Eram atât de bucuroasă, încât nu m-a deranjat nici măcar faptul că Tan Ze s-a așezat lângă mine.

Săptămâni întregi, tatăl meu – în calitate de regizor al spectacolului – stătuse închis într-o sală secundară împreună cu artiștii. Angajase o trupă de actori ambulanți formată din opt membri; acest fapt o supărare teribil pe mama, pentru că aceștia erau oameni din clasa cea mai de jos și mai umilă. De asemenea, le obligase și pe unele dintre servitoarele noastre – inclusiv pe Salcie – să joace roluri.

– Spectacolul are cincizeci și cinci de scene și patru sute trei arii! Îmi spusește Salcie uimită într-o zi, ca și când n-aș fi știut deja asta. Ar fi fost nevoie de peste douăzeci de ore pentru întreaga piesă, însă nu a vrut sub niciun chip să-mi dezvăluie ce scene să fie tăiate.

– Tatăl dumneavoastră vrea să fie o surpriză, mi-a răspuns Salcie, bucurându-se că îmi poate ieși din cuvânt.

Pe măsură ce repetițiile devineau tot mai solicitante, o stare de confuzie începuse să cuprindă întreaga casă: când un unchi ceruse o pipă și nu a găsit pe nimic să i-o umple sau când o mătușă dorise apă caldă. Pentru baie și nu i-a adus nimic. Chiar și eu sufeream din pricina asta,

CAPITOLUL 1

La etajul doi al unui hotel anonim din Gibraltar, colonie a Coroanei Britanice, un bărbat suplu și agil de aproape săizeci de ani pășea cu neastămpăr prin dormitor. Trăsăturile foarte britanice, deși plăcute și onorabile, indicau o natură colerică adusă la limitele suportabilității. Un universitar distract, ai fi putut spune, remarcându-i pașii egali și săltați, de cărturar, și cărlionul rebel sare-și-piper care trebuia disciplinat întruna cu mișcări smucite din încheietura osoasă. Cu certitudine, mulți nu și-ar fi imaginat, nici chiar în visurile lor cele mai fantastice, că era un funcționar britanic de rang mediu, săltat de la biroul lui din unul dintre cele mai prozaice departamente ale Ministerului Afacerilor Externe și Commonwealthului Majestății Sale pentru a fi trimis într-o misiune secretă de maximă importanță.

Prenumele fictiv, cum tot insistă să-și repete, uneori chiar cu jumătate de voce, era *Paul*, iar numele – nu chiar greu de amintit – era Anderson. Dacă deschidea televizorul, pe ecran scria „Bine ați venit, domnule Paul Anderson. De ce să nu vă bucurați de un aperitiv înainte de cină, în confortul bărulelului intim, Lord Nelson!“ Semnul de exclamație în locul unui semn de întrebare, mai adekvat, era o sursă de continuă iritare pentru pedantul din el. Era îmbrăcat cu halatul de baie al

hotelului și îl purta de cel puțin șaptezeci și două de ore, cu excepția momentelor când încerca în zadar să doarmă sau, numai o dată, când a urcat la o oră târzie din noapte, pentru a mâncă singur în braseria de la ultimul etaj, scăldată în vaporii de clor de la piscina situată la etajul trei al unei clădiri de dincolo de drum. Ca mai toate din încăpere, halatul de baie, prea scurt pentru picioarele lui lungi, duhnea a fum de țigără și a odorizant de cameră cu lavandă.

Plimbându-se prin cameră, își exterioriza deliberat sentimentele, renunțând la reticențele obișnuite din viața lui oficială, într-o clipă trăsăturile contractându-i-se perplexe, în următoarea aruncând căutături urâte în oglinda cât un stat de om, care era înșurubată în peretele cu tapet ecosez. Din când în când vorbea singur, de parcă încerca să se elibereze sau să-și ofere sfaturi. Vorbea singur? Și ce contează când ești întemnițat într-o cameră goală, fără cineva care să te asculte, în afara unei fotografii decolorate de vreme cu draga și Tânără noastră regină călare pe un cal murg?

Pe o masă acoperită cu plastic se aflau resturile unui sandvici Club mâncat pe jumătate, pe care îl declarase mort din momentul când îl deschisese, și o sticlă de coca cola, pe jumătate plină. Deși îi venea greu, nu băuse nimic de când intrase în cameră. Patul, pe care ajunse să-l deteste mai mult decât orice pe lume, era suficient de mare pentru șase persoane, dar cum se întindea pe el, cum îl durea îngrozitor spatele. Patul era acoperit cu o cuvertură din imitație de mătase de un purpuriu strălucitor, iar pe cuvertură se afla un celular cu aspect inofensiv, care, după cum fusese asigurat, era modificat pentru a ajunge la cel mai înalt grad de criptare și, deși nu prea avea încredere în chestii din astea, nu putea decât să presupună că era adevărat. De fiecare dată când

trecea pe lângă el, privea fix obiectul cu un amestec de reproș, dorință și frustrare.

„Îmi pare rău să te informez, Paul, că vei fi totalmente incommunicado pe toată durata misiunii, în afara problemelor care țin de operațiune, îl avertizează laborioasa voce sud-africană a lui Elliot, comandantul său de teren autodesemnat. Dacă vreo criză nefericită îți afectează familia în timpul absenței, să aducă la cunoștința ministerului problemele și atunci vei fi contactat. E clar, Paul?“

Devine din ce în ce mai clar, Elliot, din ce în ce mai clar.

Ajungând la fereastra supradimensionată din capătul îndepărtat al camerei, se uită posomorât prin perdelele de plasă murdare la stânca legendară a Gibraltarului, care, îngălbinită, încrețită și îndepărtată, îi întoarse privirea, ca o băborniță mâniaosă. Și din nou, din obișnuință și din nerăbdare, își privi ceasul străin de pe mână și îl compară cu cifrele verzi de pe radioul de lângă pat. Ceasul era din oțel scrijelit, cu un cadran negru, un substitut pentru ceasul Cartier din aur care îi fusese dăruit la aniversarea a douăzeci și cinci de ani de căsătorie de către iubita sa soție și care provenea dintr-o moștenire de la una dintre numeroasele ei mătuși decedate.

Dar ia stai o secundă! *Paul nu are nicio afurisită de soție!* Paul Anderson nu are soție, nu are fiică. Paul Anderson este un afurisit de sihastru!

— Păi, nu putem să te lăsăm să-l porți, dragul meu Paul, nu-i aşa? îi spunea o femeie mămoasă cam de vîrstă lui cu doar șaptezeci și două de ore în urmă, în vila din cărămidă roșie, situată într-o suburbie din apropierea aeroportului Heathrow, unde ea și colega ei, care se comporta de parcă-i era soră, îl îmbrăcau pentru ieșirea pe scenă. Nu cu inițialele alea drăguțe gravate pe el, nu-i aşa? Ai fi obligat să spui că l-ai furat de la cineva căsătorit, nu, Paul?

Participând la glumă, hotărât ca întotdeauna să fie *băiat bun*, o privește cum scrie „Paul“ pe o etichetă autoadezivă și îi încuie ceasul din aur, împreună cu verigheta, într-o casetă, unde urmău să stea pe totă *durata*, cum a numit-o ea.

*

Cum, Doamne iartă-mă, am ajuns în iadul acesta? Am sărit sau am fost împins? Sau câte puțin din amândouă?

Descrieți, vă rog, în câteva ture bine alese în jurul camerei, circumstanțele exacte ale improbabilei dumneavoastră călătorii de la monotonia binecuvântată la carcera de pe o stâncă dintr-o colonie britanică.

*

– Si ce mai face draga și biata ta soție? îl întrebă nu chiar antediluviana Regină de Gheăță de la Departamentul Personal, după ce-l somase, fără vreun cuvânt de explicație, în cuibушorul ei comod, într-o seară de vineri, când toți bunii cetățeni se grăbesc spre casă.

Cei doi sunt de școală veche. Dacă au ceva în comun, ăsta e sentimentul că au rămas atât de puțini ca ei.

– Mulțumesc, Audrey, nu-i deloc biată, mă bucură să spun, răspunde el, cu frivolitatea hotărâtă pe care o afișează în astfel de întâlniri potențial mortale. *Dragă*, dar nu *biată*, mă bucur să spun. E încă în remisie. Și tu? Cât se poate de sănătoasă, sper?

– Deci, poate fi lăsată singură, sugerează Audrey, ignorând întrebarea amabilă.

– Doamne ferește, nu! În ce sens? întreabă el, menținând tonul de tachinare veselă.

– În sensul acesta: te-ar interesa patru zile însăpmântătoare, petrecute în secret în străinătate, într-un climat insalubru și *cu posibilitatea* de a se transforma în cinci?

– M-ar interesa destul de mult, Audrey. Fiica noastră adultă locuiește cu noi acum, aşa că nu putea fi într-un moment mai bun, dat fiind că se întâmplă să fie *medic*, adaugă mândru, neputându-se abține, dar Audrey nu pare impresionată de realizările fiicei lui.

– Nu știu despre ce e vorba și nici nu trebuie să știu, spune ea, răspunzând unei întrebări pe care el n-o pusese. Avem un nou ministru adjunct, Tânăr și dinamic, pe nume Quinn, despre care poate c-ai auzit. Ar dori să te vadă imediat. E nou în funcție și are de gând să facă multe schimbări, în caz că veștile n-au ajuns încă la tine, în sălbăticia Departamentului de Logistică și e proaspăt achiziționat de la Apărare. Știu că nu e chiar o recomandare, dar cam asta-i.

Ce pune oare la cale? Bineînțeles că veștile ajunseseră și la el. Doar citește ziarele. Urmărește *Newsnight*¹, parlamentarul Fergus Quinn, Fergie pentru apropiați, este un scoțian scandalagiu, o așa-zisă *bête intellectuelle* ieșită din grajdurile Noului Partid Laburist. La televizor este vocal, bătăios și periculos. Mai mult, se mândrește că este biciul poporului în lupta cu birocrația de la Whitehall – o virtute meritorie atunci când e privită din afară, dar prea puțin liniștită de cănd faci parte din acea birocrație.

– Vrei să spui *acum*, în minutul acesta, Audrey?

– La asta am înțeles că se referează când a spus *imediat*.

¹ Program de televiziune BBC zilnic care este specializat pe analiza activității politicienilor importanți din Marea Britanie.